

REGÉLŐ.

Pesten csütörtökön november 7^{ken} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helybe képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatna példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Egy örült naplója.

(Vége.)

Emlékezem — ámbár az utósó tárgyakhoz tartozik, melyekre emlékezem, 's most a' valót álmokkal keverem össze, és mindig olly sok tenni valóm van, 's olly kevés időm, hogy alig tudom megkülönböztetni azon különös zavarékát az akkori és mostaninak — emlékezem mondom, hogy' világosodott-ki minden. — Ha ha ha! úgy tetszik, mintha most is látnám azon zavartt tekinteteket; mintha most is érezném azon erőt, melylyel őket olly könnyen hánytam-szét — 's melylyel összeszorított vas ökleim holtszinre sápadt arcaikra hullongtak, 's azután nyil-sebesen, mint szél, megfufottam, 's őket utánam kiáltani és lármázni hallottam. — Egy óriásnak erejét képzelem, ha reá gondolok. — Nézzétek — ide nézzetek! — mint hajol-meg ezen vas rúd dühös erőm alatt. Én őket összetörhetném, mint a' vesszőt — ha ama hosszú csarnokok, folyosók, ajtók nem volnának: mert nem hiszem, hogy ezeken keresztül hatolhatnék; vagy ha azt tehetném is, tudom, hogy alant bezárt és őrzött vas ajtók vannak. — Ők tudják, milly elmés örült voltam én, és kevélyek arra, hogy itt vagyok, hogy birnak, hogy szemléletül kitehelnék.

De engedjétek látni, hogy' történt; — igen — így volt. — Szabadban valék; késő estve volt; midőn haza értem, a' három testvér közül a' legkevélyebbet ott találtam. — Ő várakozott reám, és szorgos körülmények miatt velem beszélni akart, mint mondá. — O erre igen jól emlékezem. — Én gyűlöltem őt egy örültnek gyűlölségével. — Milly gyakran rezgett a' vágy ujjaimban őt szét-szaggathatni. — Midőn hallám, hogy fenn van, siettem hozzá. — Enmagammal akart valamit; a' szolgálakat kiküldtem; késő volt, 's mi egyedül, igen, először egyedül.

Először elfordítám tekintetem' tőle, mivel tudtam, mit ő nem álmodott, és örömteljes kevély voltam tudatomra; tudtam, mondom, hogy az örülség pokoltüze ég szemeimben. — Nehány perczig hallgatva ültünk. — Beszélni kezdett, 's mondá, hogy vigéletem 's némelly szavaim mindjárt testvérenek halála után a' holt

emlékének megsértése; 's ha némelly korábbi figyelmet kikerült körülményeket összekapcsol, hinnie kell, hogy testvérével rosszul bántani. — Ő tudni akará, igaza van-e, midőn gondolja, hogy e' viscelem által családját akarom meggyalázni. Az egyenruha, melyet visel, jogosítja őt e' nyilatkozás kívánatára.

Ez ember tiszti patensét pénzemen 's testvére élteinek szerencsésén vásárlá-meg. — Ők czimboraságot kötöttek, hogy javaimat magukhoz ragadják, 's e' tisztecske a' legmunkásabb volt testvére kényszerítésében, hogy nekem nyujtsa kezét: pedig jól tudta, hogy a' nőnek szive más ifjún függ. — Egyenruhája kívánta a' nyilatkozást, az ő gyalázat-livréeje! — Szemeimet feléje irányzám, másképp' nem tehettem; de egy szót sem szólltam.

Mint változott-el pillantatom előtt! — Bátor férfi volt, de a' vér lefutott arczáról, és székét tovább huzta tőlem. — Én enyimmel utána huzódtam, és midőn nevettem (mert éppen jó kedvem levén, vidám voltam), borzadni láttam őt. Éreztem az őrzöngést agyamban dólni, feszülni. A' nyomorult rettegett.

„Ön különösen szeretetre méltólag viselte magát élteben testvéréhez!” — mondám nagyon nyájasan.

Nyugtalanul tekintett széjjel; láttam, milly erővel ragadá-meg a' szék támaszát; semmit sem felelt.

„O gaz! — kiáltám — keresztülnéztem én önt; tudom önöknek ellenem kovácsolt czimboraságát; tudom 's tudták, hogy testvérok szive másé volt, midőn őt kényszeríték kezét nekem nyujtani; ezt én tudom, 's önök is tudták.”

Hirtelen ugrott-fel székéről, magasan felemelte azt, 's kiálta, maradjak távol tőle; mert mig beszéltem, közelebb közelebb nyomultam hozzá.

Inkább kiáltottam, mint beszéltem; mert habzó lángoló indulatokat éreztem ereimben dühöngni, 's a' rég ismert szellemek sutógták, hogy szívét szakítsam-ki melljéből.

„Nyomorú, vessz-el! — kiáltám, neki rohanva. — Én öltem-meg őt! — én örült vagyok! — le veled! — vért, a' te véredet akarom, igen, akarom!”

Rémülésében a' székét felém robbantá, melyet én egy könnyű mozdulat által elütöttem; megragadtam őt, földre omoltunk, egymáson henteregeve.

Dicső viaskodás volt ez; mert ő magas erős ember volt, 's most életeért vivott. Bennem az örültnek ereje forrott, 's vérét szomjaztam. — Tudtam, hogy semmi erő nem mérkőzhetik enyimmel, egy örültével; — és nem csalatkoztam; igazam volt, ámbár örült voltam. — Ereje elhagyta; melljére térdeltem; két kézzel,

dühös erővel ragadtam-meg torkát; képe bíbor vörös, kék, zöld lett. Ugy tetszett, mintha csufolódnék nyelvével, szemeivel, melyek fejéből kidüledtek: én annál szorosabban, annál dühösebben szoritottam.

Nagy láрма közt véletlenül töretett-be az ajtó; népcsoport rohant-be; egymást bátoríták az örültnek kézre kerítésére.

Titkom világos lön, és semmi egyéb nem volt hátra, mint szabadságomért küzdeni. Talpon voltam; mielőtt kezét valaki rám tette volna, a' csoport közepébe rohantam, és erős karom által utat csináltam magamnak, mintha fegyver volt volna kezemben, mintha mindent leromboltam volna. — Kivivám az ajtót; egy ugrással a' a' lépcsőken túl, 's két pillanat alatt az utszán valék.

Futottam, és senki sem bátorzkodott feltartóztatni. — Észre vettem üldözőimet, 's jobban siettem. Végre semmit sem hallottam, de mindig előre vágtattam; árkokon, dombokon keresztül ugráltam vad lármával, 's azon különös lények, melyek körülem és velem egyre rohantak, velem öszhangzólag kaczagtak. Daemonok öleltek karjaikra; szélesebben ragadtak magukkal, azon széllel, melly mindent lerombol. — És a' láрма, zaj, lázongás és sietség olly nagy volt, hogy szédülni kezdék, földre rogytam.

• Midőn feleszméltem, itt voltam, itt e' dicső cellában, mellybe a' napsugár csak ritkán hat-be, de annál inkább a' holdfény, melly arra látszik szolgálni, hogy lefátyolozza azon fekete árnyakat 's hallgató alakot az ő szokott szegletébe. — Midőn felébredek, a' távul-cellákból különös lármát hallok zajlani. Nem tudom, mit jelent ez; de sem azon halavány alaktól nem jó, sem vele egybeköttetésben nincs: mert első hajnalsugár óta késő estig mozdulatlanul azon egy helyen áll; hallgatja lánczaim zenéjét, és nézi dulongásimat, hentergésemet, görnyedezésemet a' szalma-ágyon.

E' szerencsétlen — szomorú élő példája volt az ifjúságban megismert 's később is folytatott kicsapongások rettenetes következéseinek. — Életmódja lázt 's tébolyodást szült; később azon eszmét ragadta-meg, hogy családjának öröke az örütség. — E' gondolat mellett csendes melancholiába mélyedt ő, később örütségbe, dühöngésbe. — Gyanítások 's okoknál fogva hihető, hogy naplója a' fő pontokban történeteken alapul, 's hogy ő valólag élt abból, mit beteges phantasiája fest. — Azok, kiknek előbbi élete ismeretes, csudálkoznak, hogy szenvedélyei, miután az okosság zabláját elveszté, őt még rettenetesebb tettekre nem ragadták.

PÓLYA ENDRE.

ÉLETTÖRTÉNET.

*É l e t k é p e k . *)*

V.

Z u k o w s k y.

Z. kiadá versei gyűjteményét, 's vele az újabb orosz literaturát egyik legjelesebb virágával gazdagítja-meg. E' lapok egyik czélja levén, őrszemmel kísérni a' genie mozgalmait, még az önkény és vakság honában is, álljon itt a' következő, ismertetéseül e' valóban nagy költőnek. — Z. előszer *Dalokkal* lépe föl Orosz harczfiak táborában, 1812; mellyek azóta általános méltánylatot vívtak-ki; 's Pusckin előtt, Derzawinnal, első rendű csillag volt az orosz költész-látkörön, mellyet csak Pusckin ragyogása homályosíthata-el. — Z. hatása az orosz literaturában, azon befolyás, mellyet honának költészetére gyakorlott, nagy és mély; ő folytatá a' nyelv és izlés azon jelenkori irányát, mellyet Karamzin izgata-meg, 's más példányok szerint új színezetet nyerre. Legkivált német és angol költészek nyomán, a' költő Karamzinnal a' romanticus viszonyában van francziaul művelt classicushoz. Ő volt első, ki a' franczia izlés tartós uralkodása után az orosz literaturába regényes elemet oltá-be: 's így készíté elő a' kort, hol Pusckinnal az orosz népszerűségeen alapuló romantica kezdetét vevé. Bürger, Goethe, Schiller és Uhland voltak példányai; nagyszerű teremtetéseiket részint mesterileg fordítá, részint szelleműsán 's nagy poetai ügyességgel utánképzé. Különös előszeretettel adá magát a' balladáira, valamint az német országban Bürger óta kifejlék. Hogy e' nemet honában megkedveltesse, orosz szokásokat font német tárgyakba: így adá p. o. Bürger Leonoráját *Ljudmilla* czim alatt, inkább költői utánzás-, mint hű fordításban. Hely és színezet orosz, a' mennyiben azt egy illy költői anyag megengedi. Hasonlón adá egy nagyobb költeményben a' tizenkét alvó hölgy meséjét. A' *Swetlana*-ban már tisztán orosz anyagot lele, minek német regényes színezést ada. E' három költemény-nyel, mellyek általános méltánylatnak örülnek, polgárosítja-meg e' nemet orosz országban, min dicsének egy része alapszik. Legendákat is irt, különösen rajnai mondákat. — Mint fordító, mester nemében: mert maga eléggé költő, idegen költőket felfogni a' nélkül hogy saját teremtő erőtől szerfölött izgattatnék; bár a' legjobb néme fordítókat, Vosst és Schlegelt, mint költő túlhaladja. Azon poeta szüleményekben, mellyeket idegen utánzástól távol végze-be, min-

*) Regélő 59. 60. I.) Zrinyi. — 61. II.) Schiller. — 80. III.) Chateaubriand. — 87. IV.) Jules Janin.

den orosz költő közt legtöbb német sajátsgát 's bizonyos rokon-ságot mutat Schillerrel.

Meg kell még utósó munkáját említünk, egy nagyobb terjedelmű regényes költeményt, *Undinét*, szabadon Fouqué hason-nemű mondaja után, melly, az orosz critica szava szerint, az orosz költészet egyik legszebb gyöngye. Ugy tetszik az olvasónak, mintha lelke előtt egy fájdalmas, érzékenyítő álmokép lebegne, kecses hölgy alakában, ki hűtlen kedvese sirján könnyekben olvad-fel. E' nemben még Z. sokáig utólérhetlenül álland az orosz Parnasson; szép, zeneteljes verseit, nyelve utánozhatlan lágyságát, sztyljó tiszta átlátszóságát nem is említvén.

VI.

Paul de Kock.

Ha egy regényt olvasánk Kocktól, elmondhatjuk, hogy nem-csak mind ismerjük, miket már irt, de miket még irand is. Regényíró képzelme soha sem volt terméketlenebb, mint Kocké. Történeteinek szövénye mindig kis, hitvány mindennapiságokból áll, a' legaljasb néposztály utszai életéből. Itt ott néhány hű és való rajzot lelünk elszórva; de ezek sem határozott czélra vonvák, jó irány, összefüggés nélkül az egésznek menetével. Mint egy táj-festő, ki fejébe veszi a' legkisszerűbb pontossággal mimelni egy trágyahalmot a' nélkül, hogy rajzának többi részéről sokat gondos-kodnék: ugy Kock ügyekezete csupán egyes csoportok vagy sze-mélyek rajzában áll. Grizettek, tanulók, a' franczia főváros néhány petit bourgeois-a, — ez ama világ, mellyből Kock typusait meríti; de színzetében még olly messze megy, hogy sokkal nevetségeseb-ben tűnnek-fel, mint valóságban valaha létezhetnének. Az aventu-res galantes csaknem azon szerepet játszák regényeiben, mint Pi-gault Lebrunéiben, de mellyeknek még is mindig csak gyöngél másolatai. Ugyanazon könnyűség, ha a' bűnről vagy legromlasztóbb szenvedélyekről beszél; ugyanazon hajlam mindenben nevetni, 's a' legbűnösebb gondtalansággal romlasztó csirákat szórni a' ta-nulatlan és neveletlen pórnak szellemébe, mellynek számára irat-nak az illy munkák.

Műveiben mindig elszórt, mintegy erőszakkal eltépett beszél-geések, leírások sorát leljük, hol az író mindig a' jelen időt hasz-nálja a' mult helyett. — Ha e' fecsegést levonjuk, a' háttérben nem lelünk egyebet nyomorú szikrácskánál, melly más toll alatt legfeljebb néhány lapnyi sovány anekdotát adhatott volna. Paul de Kock néha inkább példákat látszatik írni nyelvtani szabályok fölött, mint regényt, olly rövidék 's össze nem függők periodusai.

—————
SZÁNKY KÁROLY.

PESTI VIZSGÁLÓ.

Gyászhir. — Pesten oct. 30-kán mell-viz-kórból szenderült boldogabb életre m. gr. Lazanszky Albert, bukovei báró, es. k. aranykulcsos 's fő őrmester a' 3-dik sz. es. k. huszár-ezredben (Eszte Ferdinand főhg.), élete 38-dik évében. Hült tetemei nov. 3-dikán illető katonai diszszel kísértettek Budára, hol a' kapuczinus atyák templomában beszenteltetvén, onnan a' cseh országi család-sirboltba (Kisch urodalom) vitettek. Kesergi elhunytát nője, m. Galanthai Esterházy Angelica grófné és kiskorú fija, Sándor.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Känguru sziget állatai. Känguru sziget, melly st. Vincent rév torkolatjánál fekszik, számos känguru-írói neveztetett-el, mellyeket Flinder még ott talált, de később annyira kipaszttattak, hogy most csak imitt amott láthatók. Második honos állat e' szigeten az opossam, melly más faj, mint Ausztráliában a' száraz földi: nappal alszik, éjjel élelmét keresi. Nagyságra a' spanyol tengeri nyulhoz hasonló, ugyan ahhoz fán ülve is; más tekintetben pedig egészen különböző. Első lábai kurták 's éles körmökkel fegyverzetek; a' hátulsók pedig igen nagyok, 's miként a' kängurué, az elsőkhöz szerfelett aránytalanok. Farka a' rokáéhoz hasonló; szürkés homokszínű; nehézsége 9—10 $\varnothing$ között változó. Fiadzani a' känguruhoz hasonlólag szokott. Vallabanev alatt a' kängurunak még egy más faja is tartozdik a' szigeten. Ez a' közönségestől kisebbsége és élelmének az opossamhoz hasonlólag éjente keresése által különbözik. Egyéb négylábú állatai a' szigetenek az ausztráliai patkány, mellynek husa (mint beszélük) igen izletes és tápláló, — 's a' közönséges európai patkány, melylyel hihetőleg valamely itt tanyázó európai hajó ajándékozta-meg a' gyarmatosokat. A' macska szintén európai eredetű lesz: csak hogy itt igen elvadult, 's másfél akkora, mint mieink; feje valóságos tigrisfej; körmei iszonyú hosszúk és élesek; farka bozontos, 's miként az oroszlané, végén bojtos. Ámbár nem nagy ez állat, harapása még is irtóztató lehet, mert első harapó fogai hüvelknyi hosszúk. Ezen rendkívül elszaporodott állat szörnyű pusztításokat tesz a' szárnyasok között; mert a' rókához és nyesthez hasonlólag többet ölvén-meg, mint megemészthet, csupán vértüket szívja-ki. Vad kutya nincs a' szigeten; talán a' sok kigyó miatt.

Az egymásba kuszó növényekkel 's bokrokkal fedett sziget valóságos tanyája a' hüllőknek, mellyeket minden irányban lát a' vándor csuszkálni. Valóban bámulandó, hogy több embert meg nem marnak ez állatok; mert minden lépten nyomon látni egyet (darab száraz, fekete galyhoz hasonlólag) az uton elnyulni, mellyre ha a' vándor lép, már meg is van marva. A' kutyák legtöbbet szenvednek ez állatok miatt, 's nyaratszaka nagy mértékben is döglenek; mert a' legnagyobb kutya legfeljebb 8—9 perczig él megmaratása után, 's felpuffad, mint a' hordó. — Kingcote város, mellyet a' lakosok Snakes point-nek neveznek, egy keskeny földbenyúláson fekszik. Ennek környékén a' föld műveltetése óta gyérülnek a' hüllők. A' közönséges kigyók feketék s 5—6 lábnyi hosszúk; a' gyarmatosok azonban már az óriás kigyóhoz hasonló nagyságút is akartak látni. Hogy ez állításnál a' félelembeli képzelődésnek is van szerepe, szükségtelen fejtegetni.

Az ausztraliai szigetek általában gazdagok hüllőkben. Bizonyos hajós kapitán, ki Port Lincoln mellett horgonyozott, néhány legényével a sziget beljébe nyomulván egy nagy kigyót, a Cobra di Capello-hoz hasonlót talált. Örömet szerette volna a kapitán ez állatot elvenen kézre keríteni; minél fogva hurkot vetvén nyakára, felnyalábolták, 's egy matróz a hajó felé indult vele. Alig haladt azonban néhány lépésnyire, fájdalmasan felkiáltott, hogy a kigyó karjára tekerődött, és szörnyű fájdalmakat okoz neki. Pajtásai farkon ragadák az állatot, lefonni akarók; ez fejét a hurokból kiszabadítván, szigony alakú nyelvét kiölti. Ha a matróznak eltét megmennteni akarják, nincs vesztegetni való idő; 's így a szörnynek feje, egy kés-vágással leszéletett. A matróznak karja azonban még két hét múlva is kék és sárga volt a szorítástól. A kigyó, melyet később magam is láttam, 4 lábnyi hosszú, emberkar-vastagságú, 's egy a legmérgeesebbek közül volt. A legmérgeesebb kigyó e szigeten csupán egy lábnyi hosszú 's fénylő fekete. Számosan találta e szigeten a Guano is, melly külsőleg krokodilhoz, fejére nézve pedig kigyóhoz hasonlít. Én láttam néhányat ez állatból, melyek 4 lábnyi hosszúk voltak; marása nem mérges; az embertől fél; de ha hevesen üldöztetik, visszafordul, és üldözőjét megmarja. Ezek különösen kártékonyak a csibékre és minden tyuk-fajú fiatal szárnyasokra; rablásból élnek; minél fogva családok és igen gyors futók. Színök sötét, barnás zöld; a has szürkés fekete foltos. Vakondként felturván a földet, a felturtt kis hal-mocskák alá tojnak; tojásaik a hüllőkéhez hasonlók, csak hogy nagyobbak. A bennszülöttek megeszik tojását 's húsát ez állatnak, 's némelly Angolok állítása szerint, kik azt kóstolák, húsának íze a csibéhez hasonlít. Részemről ettem már ezethal, tengeri malacz, czápa, patkány, macska és tengeri kutya-húst: de arra, hogy a Guanót megízeltsem, csak szörnyű éhség vihetne. Esőzés idején ezen állat is téli tanyájába vonul, mint a hüllők.

Känguru-sziget állatainak névsorához még mellékelhetőnek gondolom az itt nagy számmal találkozó skorpiót, tarantulát, száz lábú hogarat, termítéket, királyhangyát, 's a hangyának minden fajtát is. („Reconnoitering Voyages, Travels and Aventures in the New Colonies of South Astralia“ — Leightól).

KÜLÖNFÉLE.

Maria mátkatála. 1520-ban egy sajka kötött-ki Velenczében sz. Mark terén; 's tulajdonosa egy közel csapszékbe ment. A halász nagy és izmos volt; arcvonalain mély elme fejezé-ki magát; de szemei lankadtak valának, és szívének nehéz gond látszott ülni. A belépett a szoba egyik leg-sötétebb zugában egy szintén deli természetű és szép, férfias tekintetű embert pillanta-meg, ki barna egyszerű köntösbe volt burkolva, és gondolatokba mélyedve. — „Gianettini — mond a halász egy Atlasz vállú 's a szobában fel 's alá járkált férfiúhoz — még sem változtatád-meg gondolkozásodat?“ — „Nem!“ — lön a fogadós válasza. — „Nemde szegénylesz vödnek? Leányodat inkább kívánod gazdagnak mint szerencsésnek tudni, ugy-e? De hát nem mentém-e meg éltedet Lepantónál? Feledéd-e már, hogy én Mariával serdültem-fel, 's rég megesküvénk egymásnak egymáséi leendni? Hát olly becsvágyó lettél-e, miként egy doge, és háladatlan mint egy Patricius?“ — „Mind ezt nem; de én gazdag vagyok, Barbarigo!“ — „S én lehe-

tek. Karaim izmosak, szivem bátor, fiatal 's Istenben bizakodó. — Medici Lőrincz kereskedő és Sforza pásztor volt. Mért ne lehetnék én is egykor tábornok? — „Maria egy fiatal urnak tünt szemébe, — 's az már ajánlotta is magát“ — „Férjének? — „Nem, csak házához venni, 's nekem érte 1.500 aranyat fizetni. De én 2.000-et kívánok“ — Az ismeretlen, ki figyelemmel hallgatta e' párbeszédet, most felállott, 's Barbarigónak vállára ütén, monda: — „Sajkás, a' leány nőd leend!“ — „Soha sem!“ — kiáltá a' korcsmáros. — „Akkor sem, ha Barbarigo 2 000 pisztoltadna leányodnak mátkatálul?“ — „Akkor vöm leend, 's én örömmel vezetendem a' leányt karjába; de a' fiú szegény ördög, 's egész vagyona sajkájában központosul“ — „A' kívánt összeg még ma kezeidben lesz“ — De honnan teremtem én elő azon tömérdek pénzt? — rebegé a' sajkás — „Tulajdon zsebemből bizonyosan nem; mert én hajszálnyival sem vagyok gazdagabb az utósó lazzaroni-nál. Florencztől Velenczéig olly számos gyámitandó szegényre találtam, hogy egy baj a c c o sem maradt zsebemben. Azonban légy nyugton, szegénységem testvér a' gazdagsággal; és elmém mind annyiszor aranynyal tölti-meg bördönyömet, valahányszor irgalmasságom azt csak kiűriti.“ — E' beszéd közben egy tokot nyitván meg az idegen, abból pergamen-türetet vett elő, melyre néhány percz alatt olly ügyességgel rajzolt valamit, hogy a' sajkás, ámbár semmit sem érte a' művészethez, még is bámulva állott láttára. — „Fogd e' pergament — mond a' művész — vidd Bembo Pietróhoz, ki jelennen a' Mark-palotában tartozkodik, 's mondd, hogy egy megszorultt festész azt 2.000 pisztolért akarja oda adni. -- „Kétezer pisztolért! — kiálta az elbámult korcsmáros. — Megörült ez ember? Én egy zechinát sem adnék érte.“ -- Egy óra mulva visszatért Barbarigo a' kívánt pénzzel, melyhez X-ik Leo titoknoka még egy levelet is mellékelte, melyben a' művészt sürgetve kéri, hogy tisztelné-meg őt láogatásával. Más napon Maria és Barbarigo egy pár lettek. Az idegen, ki az esketésen és menyegzőn jelen lenni kívánt, szerényen felelé az őt neve iránt kérdező örömtias és hálás sajkásnak: „én Angelo Mihály vagyok.“ E' kis kaland után 20 év mulva Barbarigo Antal a' velencei köztársaság tábornoka lön. Bár mi boldogító volt is a' hajdani halászra nézve e' váratlan szerencse, jötevéjéről még sem feledkezett-meg soha, 's midőn Bononarotti Romában koszorúin jobb életre szenderült, az egykori halász keze azon háláját tanúsító két sort írta a' III-ik Pál utódja által készítettett latin sirirat alá, melly a' nagy férfiú ravatalján most is olvasható. Ama hevenyészett rajz pedig, mellyet Napoleonnak egy altisztje vitt-el olasz országból, jelennen Parisban van.

Betűrejtvény:

Millióknak sirtás, 's hol ez nem működik,
Ott a' nép gyakorta szükséggel küszködik.
T-vel szögletesnek nevetség képzelné;
Z-vel ültönyt szoktak honosink nevezni.

Sz. K.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs-ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.